

LISA
JACKSON

ZTRACENÉ
DUŠE

LISA
JACKSON

ZTRACENÉ
DUŠE

2013

Copyright © 2008 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2008 by Petra Pachlová
Cover design © 2013 by Radek Urbíš

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LOST SOULS,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2008,
přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-945-5

POZNÁMKA AUTORKY

Pro účely tohoto příběhu jsem si ve městě New Orleans vytvořila vlastní policejní oddělení a pozměnila některé policejní postupy.

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala všem, kteří na této knize spolupracovali. Můj nakladatel John Scognamiglio, člověk s hlubokým pochopením, mi jako vždy s knihou pomáhal od chvíle, kdy byla jen zárodkem nápadu. S jeho přispěním jsem dokázala proměnit neurčitý koncept v celý příběh a neumím si ani představit, kolik hodin nad rukopisem strávil. Dřív než hotová kniha dorazila do New Yorku, pomáhala moje sestra, spisovatelka Nancy Bushová, s úpravami a zpracováním rukopisu – věřte mi, že je to úmorná dřina. V pozadí mi pak s výzkumem a reklamou pomáhal celý zástup lidí. Nikdy jim nemůžu dost poděkovat. Byli to: Ken Bush, Alex Craft, Matthew Crose, Michael Crose, Kelly Fosterová, Ken Melum, Roz Noonanová, Joan Schulhaferová, Mike Sidel, Larry Sparks a Niki Wilkinsová. Pokud jsem na někoho zapomněla, moc se omlouvám. Mohu to svést na stáří?

Prolog

VYSOKÁ ŠKOLA VŠECH SVATÝCH BATON ROUGE, LOUISIANA PROSINEC

Kde to jsem?

Ryleeno tělo ovanul ledový vítr.

Naskočila jí husí kůže.

Otřásla se, zamrkala a snažila se proniknout proměňující se temnotou, chladnou černou prázdnotou s tlumenými body červeného světla zahalenými zvedající se mlhou. Mrzla, napůl ležela na nějaké pohovce a...

Ach bože, jsem nahá?

Byla to pravda?

Ani náhodou!

Přesto cítila měkký samet pod nohama, zadkem i rameny, kde se dotýkala vyvýšeného opěradla pohovky.

Mozkem jí projela ostrá jehla strachu.

Pokusila se pohnout, ale její paže ani nohy se nehnuly. Dokonce nedokázala ani otočit hlavou. Obrátila oči vzhůru a pokusila se zadívat na strop toho zrudného tmavého sálu s podivným červeným světlem.

Uslyšela tiché zakašlání.

Cože?

Nebyla sama?

Snažila se trhnout hlavou směrem ke zvuku.

Ale nepodařilo se jí to. Hlava jí spočívala na pohovce.

Pohni se, Rylee, vstaň a hni se, do prdele! Další zvuk. K uším jí dolehlo zaskřípění boty na betonu – nebo na něčem tvrdém. *Vypadni odsud, vypadni teď hned. Tohle je tak zatraceně divný.*

Napínala uši. Měla dojem, že zaslechla tichounký šepot přicházející ze stínů. Co to sakra bylo?

Žaludek se jí sevřel novým strachem. Proč se nemohla pohnout? Co se to pro všechno na světě dělo? Pokusila se promluvit, ale nedokázala vyslovit ani hlásku, jako kdyby měla zmrzlé hlasivky. Horečnatě se kolem sebe rozhlížela, oči se jí sice pohybovaly, ale hlavou nepootočila ani o kousíček.

Srdce jí bušilo a navzdory chladnému vzduchu se začala potit.

Tohle byl sen, ne? Hrůzná noční můra, ve které se nemohla hýbat a ležela na sametové pohovce nahá jako v den, kdy se narodila. Zdálo se, že gauč je maličko vyvýšený, jako kdyby se ocitla na podivném jevišti nebo nějakém stupínku a ve stínech okolo se skrývali lidé coby neviditelné publikum.

Hrdlo se jí stáhlo hrůzou.

Zmocnila se jí panika.

Je to jen sen, na to nezapomínej. Nemůžeš mluvit, nemůžeš se hýbat, všechno to jsou typické příznaky noční můry. Uklidni se, vytěsni to ze své mysli. Ráno se vzbudíš...

Ale nedokázala potlačit představy běžící jí myslí, protože něco tu nebylo tak docela v pořádku. Celá tahle scéna byla hrozně, hrozně divná. Ještě nikdy, když ji děsila noční můra, se jí nezdálo, že by snad snila. A všechno vypadalo tak opravdově, tak skutečně, že pochybovala o logičnosti svých úvah.

Co si pamatovala..., ach bože, bylo to včera večer..., nebo jen před pár hodinami? Vyšla si na skleničku s novými přáteli z vysoké školy, takovou skupinkou, která vyznávala subkulturu gothů a upíry..., ne, ne..., trvali na tom, že se jedná o *vampýry*. Díky tomu starodávnému výrazu to snad mělo vyznít skutečněji nebo co. Hodně se o tomhle kultu šušovalo, padaly různé výzvy a pilo se rudé martini, o kterém ostatní tvrdili, že bylo potřísněno opravdickou lidskou krví. Jednalo se o nějaký „obřad zasvěcení“.

Rylee jim nevěřila, ale chtěla být součástí jejich kroužku, a tak přijala jejich výzvy, vyhověla jim... a teď..., teď byla omámená. Něco jí přimíchali do pití, ne krev, ale nějakou příšernou psychedelickou drogu, po které má halucinace – tím to bylo! Copak si nevšimla nepatrného zaváhání, když jí podali krvavě rudé mar-

tini a vtiskli jí stopku skleničky do prstů? Copak necítila jejich vzrušení, dokonce strach, když nápoj pomalu neupíjela, ale okázale ho do sebe hodila?

Ach bože...

Tohle zasvěcení – které jí připadalo tak trochu jako žert – se nebezpečně a nepředvídatelně zvrátilo. Vybavovala si, jak nejasně souhlasí s tím, že bude součástí „představení“. Vypila falešnou „krev“ ve skleničce na martini a ano, opravdu měla pocit, že tyhle upíří záležitosti, do kterých byli její nově nabytí přátelé celí žhaví, jsou celkem fajn, ale jejich řeči rozhodně nebrala vážně. Jen si myslela, že jí vymývají mozek a zkoumají, jak daleko zajde...

Ale pár minut po vypití nápoje se začala cítit podivně. Víc než opilá, úplně mimo sebe. Pozdě si uvědomila, že do martini nasykali silnou drogu a že začíná ztrácet vědomí.

Až teď.

Kolik času uplynulo?

Minuty?

Hodiny?

Neměla tušení.

Noční můra?

Špatný trip?

Pevně věřila, že ano. Protože jestli tohle byla skutečnost, pak opravdu ležela na pohovce na pódiu, neměla na sobě nic a dlouhé vlasy měla stočené u hlavy. Nedokázala pohnout končetinami. Jako kdyby hrála nějakou roli ve strašidelném, zvráceném dramatu, v takovém, které, a tím si byla jistá, nemá šťastný konec.

Uslyšela další vzrušené zašeptání.

Červené světlo začalo nepatrně blikat a jen zdůrazňovalo vyděšené údery jejího srdce. Představovala si, že vidí bělma desítek očí zírajících na ni z temnoty.

Bůh mi pomáhej.

Zaskřípala zuby a vůlí se snažila přimět své končetiny k pohybu, ale nedočkala se žádné reakce. Ničeho.

Pokusila se vykřiknout, zařvat, říct někomu, aby zastavil tohle šílenství! Vydralo se z ní jen nepatrné zakňourání.

Zmocnil se jí strach.

Copak to někdo nemůže zarazit? Někdo z diváků? Copak nevidí její hrůzu? Neuvědomují si, že ten vtip zašel až příliš daleko? Beze slova je prosila očima. Pódium začalo pomalu osvětlovat několik vhodně umístěných žárovek, které vytvářely měkkou, neostrou zář zdůrazněnou pomrkávající rudou lampou.

Po pódiu se převalovaly chomáče mlhy.

Zdálo se, že neviditelní diváci zašuměli očekáváním. Co se s ní stane? Věděli to? Byl to rituál, kterého už byli svědky dřív, snad jím dokonce prošli sami? Nebo to bylo něco horšího, něco příliš strašného, aby na to vůbec pomyslela?

Odsoudili ji k smrti.

Ne! Bojuj, Rylee, bojuj! Nevzdávej se! Nedělej to!

Znovu se vši silou pokusila pohnout a znovu ji její svaly neposlechly. Marně se snažila zvednout jednu ruku, hlavu, nohu, zkrátka cokoli, ale nedokázala to.

Pak ho uslyšela.

Vlasy na zátylku se jí zježily strachem ledovým jako vody Severního moře. Okamžitě věděla, že na pódiu už není sama. Koutkem jednoho vyděšeného oka zahlédla pohyb. Chuchvalci převalující se houstnoucí mlhy přicházela temná postava vysokého muže s širokými rameny.

V hrdle jí vyschlo.

Srdce jí sevřela panika.

Zírala na něj. Sledovala, jak se pomalu přibližuje. Strach ji ochromoval. Byl to on. Muž, o kterém si milovníci vampýrů šeptali.

Skoro čekala, že bude mít na sobě černou kápi s šarlatovým lemováním, obličej bledý jako smrt, žhnoucí oči a blýskající se špičáky, které odhalí, jakmile ohrne rty.

Ale nebylo to tak. Tenhle muž sice byl částečně oblečený v černém, ale neměl žádnou kápi, žádné záblesky rudého saténu, žádné žhnoucí oči. Byl štíhlý, ale s pevným tělem. A byl neuvěřitelně sexy. Oči ukrýval za velkými zrcadlovými slunečními brýlemi. Měl černé vlasy, nebo byly možná mokré, a tak dlouhé, že se dotýkaly límce černého koženého saka. Ošoupané džíny mu seděly nízko na bocích. Vybledlé tričko bývalo kdysi tmavé. Vysoké boty z hadí kůže už byly odřené a měly sešlapané podpatky.

Něčím jí připadal povědomý, ale nedokázala jeho obličej přesně zařadit.

Z temnoty kolem pódia zahučelo dychtivé očekávání.

Znovu si pomyslela, že je to neobvyklý sen, podivná noční můra nebo halucinace, která teď byla stejně vzrušující jako děsivá.

Ach prosím..., ať to není skutečné...

Došel k pohovce a zastavil se. Skřípění podrážek jeho bot jí už nedunělo v hlavě, jen sykot dychtivých diváků přehlušoval její vlastní rozbušené srdce.

Zadní část pohovky oddělovala jejich těla, ale on jí položil velkou mozolnatou ruku na holý krk. Rozechvělo ji to, rozproudilo krev a maličko zaplašilo strach, který ji ochromoval. Špičkami prstů jí jemně třel klíční kosti, až se jí ještě víc zrychlil tep.

Jedné její části, velmi malé části, připadal smyslný.

Neviditelný dav se rázem utišil.

„Tohle,“ prohlásil pánovitým, ale hlubokým hlasem, jako kdyby oslovoval neviditelné obecnstvo, „je vaše sestra.“

Přítomní jen vzrušením vydechli „aaach“.

„Sestra Rylee.“

Ano, to je její jméno, ale... o čem to mluví? Chtěla mu odporovat, zavrtět hlavou, povědět mu, že to, co se tady děje, je špatné, že její bradavky jsou ztuhlé jen chladem, ne touhou a že chvění hluboko uvnitř jejího těla rozhodně *není* fyzický chtíč.

Ale on znal pravdu.

Cítil její žádostivost. Vytušil její strach. A ona věděla, že ji pro její vášnivé emoce miluje.

Nedělejte to, prosila ho beze slov, ale byla si jistá, že si čte protichůdné signály v jejích rozšířených zorničkách, v jejím zrychleném dechu i ve sténání, které vyjadřovalo spíš touhu než strach.

Jeho silné prsty maličko přitlačily a horká břítška prstů se silně tiskla na její kůži.

„Sestra Rylee se k nám dnes večer dobrovolně připojila,“ prohlásil přesvědčivě. „Je připravená podstoupit nejvyšší, konečnou oběť.“

Jakou oběť? To neznělo dobře. Rylee se znovu pokusila zaprotetovat, odtáhnout se, ale byla ochromená. Jediná část jejího těla,

kteřá nebyla úplně otupělá, byl její mozek, a zdálo se, že i ten jako by se ji chystal zradit.

Věř mu, šeptala jedna její část. Víš, že tě miluje..., cítíš to... A jak dlouho jsi čekala na někoho, kdo by tě miloval?

Ne! Tohle bylo šílené. Mluvila z ní droga.

Ale chtěla se poddat dotekům jeho prstů sklouzávajících a sjíždějících o maličko níž v horké stopě podél řader a stále blíže k jejím rozbolavělým bradavkám.

Hluboko uvnitř se zachvěla. Pociťovala touhu.

Ale to bylo špatné. Nebo ne...?

Naklonil se blíž, nosem se zabořil do jejích vlasů a rty se dotkl ucha. Zašeptal tak tiše, že to slyšela jen ona: „Miluji tě.“ Roztála. Chtěla ho. Prostoupily ji záchvěvy vzrušení. Jeho prsty třely kůži pod klíčními kostmi maličko silněji, až se bořily do masa. Na okamžik zapomněla, že je na pódiu. Byla s ním sama a on se jí dotýkal..., miloval ji... Toužil po ní jako ještě žádný muž... A...

Tvrdě přitlačil.

Silný prst se zaťal do jejího masa a rýpl ji do žebra.

Projela jí ostrá bolest.

Oči se jí rozšířily.

Tělem jí zacloumal strach a adrenalin. Srdce jí zběsile a poplašeně bušilo.

Co si myslela? Že ji svede?

Ne!

Láska? Ach, prokristapána, on ji nemiloval! *Rylee, nenech se oklamat. Neskoč na tak hloupou lest.*

Zatracený halucinogen ji přesvědčil, že ji má rád, ale on, ať je to kruci kdokoli, ji chce využít jen pro své zvrácené představení.

Zírala na něj. Poznal její hněv.

Ten zmetek se usmál, až se mu bíle zableskly zuby.

Tehdy poznala, že vychutnává její bezmocnou zlost. Cítil, jak jí buší srdce, jak její žhavá krev horečnatě proudí žilami.

„Zde je neposkvrněná krev panny,“ pronesl k neviditelnému davu.

Ne!

Máte špatnou dívku! Já nejsem...

Usilovně se soustředila a pokusila se promluvit, ale jazyk se odmítal pohybovat a hlasivkami neprošel žádný zvuk. Snažila se bojovat, ale její končetiny byly bezmocné.

„Neboj se,“ zašeptal.

S hrůzou hleděla, jak se sklání ještě níž, blíž k ní, a cítila jeho horký dech. Rozevřel rty a odhalil zuby.

Zablýskly se dva jasné špičáky, přesně jak si to představovala!

Prosím, bože. Prosím pomoz mi se vzbudit. Prosím, prosím...!

V dalším okamžiku cítila ledové bodnutí, jako píchnutí jehlou, když jeho ostré špičáky protrhly kůži a lehce zajely do tepny.

Její krev začala prýštit...

1

Zatím to jde dobře, pomyslela si Kristi Bentzová, když hodila oblíbený polštář na zadní sedadlo své deset let staré hony. Pro ni to sice bylo nové auto, ale tachometr ukazoval téměř sto třicet tisíc najetých kilometrů. Polštář dopadl na její batoh, knihy, lampu, iPod a další nezbytnosti, které si s sebou brala do Baton Rouge. Její otec pozoroval, jak se stěhuje z domu, ve kterém všichni společně bydleli, malého domku, který ve skutečnosti patřil její nevlastní matce. Celou dobu, co na ni zíral, se Rick Bentz tvářil hrozně zklamaně.

Co bylo ještě nového?

Přinejmenším, díky bohu, byl její otec stále mezi živými.

Odvážila se vrhnout krátký pohled jeho směrem.

Barvu měl dobrou, dokonce zdravou, tváře zčervenale od vět-
ru prohánějícího se tisovci a borovicemi a na tmavých vlasech se mu lesklo pár dešťových kapek. Jistě, vlasy mu prokvétaly něko-
lika šedivými prameny a za poslední rok přibral asi dvě nebo tři
kila, ale alespoň vypadal zdravý a plný síly. Ramena měl rovná
a oči jasné.

Díky bohu.

Protože občas tomu tak nebylo. Přinejmenším Kristi to tak
nepřipadalo. Co se probrala z kómatu asi před rokem a půl, míva-
la o něm vidiny. Strašlivé představy. Občas když se na něj podí-
vala, připomínal jí ducha, barvu měl popelavou, místo očí dva
temné, neproniknutelné otvory a jeho dotek byl chladný a vlh-
ký. A častokrát měla noční můru o ponuré noci, syčících blescích
rozervávajících černou oblohu, o dunivém praskotu zasaženého
stromu a pak o mrtvém otci ležícím v kaluži vlastní krve.

Bohužel tyhle představy ji pronásledovaly i jindy než jen ve
snách. Během dne vídala, jak se mu ztrácí barva z kůže, dívala se,

jak jeho tělo bledne a šedne. Věděla, že její otec zemře. A že se to stane brzy. Až příliš často vídala jeho smrt v navracející se noční můře. Poslední rok a půl si byla jistá, že dojde svému krvavému a strašlivému konci, kterého byla ve svých snech svědkem.

Těch posledních osmnáct měsíců se o něj příšerně bála, zatímco ona sama se uzdravovala ze svých zranění, ale dnes, den po Vánocích, byl Rick Bentz učiněným obrazem zdraví. A byl pěkně našťvaný.

Neochotně jí pomohl odnést kufry do auta. Vítr se proháněl bažinatým ramenem řeky, chřestil větvemi, zvedal listy a přinášel pach deště a vody z bažiny. Zaparkovala třídveřové auto na cestě plné kaluží končící před malým domkem, který obýval Rick se svou druhou ženou.

Olivia Benchetová-Bentzová byla pro Ricka požehnáním. O tom nebylo pochyb. Ale Olivia a Kristi se zrovna nemilovaly. Zatímco si Kristi za tichého nesouhlasu svého otce nakládala věci do vozu, Olivia stála mezi dveřmi asi šest metrů daleko, hladké obočí měla znepokojením zkrabatělé a oči plné obav, ale neříkala vůbec nic.

Naštěstí.

Olivia dobře věděla, že se nemůže plést mezi otce a dceru. Byla natolik chápavá, aby se do jejich rozhovorů nevkládala. Přesto tentokrát nezmizela uvnitř domu.

„Zkrátka si myslím, že to není nejlepší nápad,“ řekl její otec... po kolikáté? Po dvou tisíci od chvíle, co Kristi přišla s novinkou, že se zapsala do zimního semestru na Vysokou školu Všech svatých v Baton Rouge? Ne že by to bylo nějaké velké překvapení. Pověděla mu o svém rozhodnutí už v září. „Mohla bys zůstat s námi a...“

„Slyšela jsem tě poprvé i podruhé a po sedmnácté a po tři stě čtyřicáté druhé a...“

„Tak dost!“ Zvedl ruku, jako by se vzdával.

Sklapla pusou. Proč se pořád hádali? I po tom všem, čím si oba prošli? I když jeden druhého několikrát málem ztratili?

„Čemu přesně na ‚Stěhuju se z New Orleansu a vracím se zpátky do školy‘ nerozumíš, tati? Mýlíš se, nemůžu tu zůstat. Já prostě... nemůžu. Jsem už moc stará, abych bydlela s tátou. Potřebuju

svůj vlastní život.“ Jak mu měla vysvětlit, že pozorovat ho den za dnem, jednu chvíli ho vidět zdravého, pak popelavého, a nato umírajícího, už zkrátka nedokázala vydržet? Byla přesvědčená, že zemře, a tak s ním bydlela, když se uzdravovala z vlastních zranění, ale dívat se, jak mu mizí barva z obličeje, ji ničilo a napůl přesvědčilo, že blázní. Pro lásku boží, kdyby tu zůstala, všechno by se jen zhoršilo. Dobrá zpráva: už dlouho se jí ta podoba neukázala, skoro přes měsíc, takže snad si všechny negativní signály vykládala špatně. Nicméně bylo načase, aby se pustila do svého vlastního života.

Sáhla do tašky pro klíče. Nemělo smysl se dál dohadovat.

„Dobře, dobře, odcházíš. Pochopil jsem.“ Zamračil se na nízké tmavé oblaky plující po obloze a zakrývající všechny sluneční paprsky.

„Ty tomu rozumíš? Tys to pochopil? Vážně? Potom, co jsem ti to řekla asi kolikrát? Tak milionkrát?“ Kristi se zašklebila, ale pak se na něj usmála. „Vidíš, ty seš zkrátka vyšetřovatel jako břitva. Přesně jak stojí v novinách: místní hrdina detektiv Rick Bentz.“

„Noviny o tom vědí houby.“

„Další bystrý postřeh špičkového detektiva neworleanské policie.“

„Nech toho,“ zamumlal, ale jeden koutek drsných, tvrdě řezaných úst mu zacukal, což se dalo vykládat jako nepatrný úsměv. Prsty si prohrábl vlasy a ohlédl se zpátky k domu na Olivii, ženu, která se stala pevným bodem jeho života. „Bože, Kristi,“ vzdychl. „Ty seš ale dáreček.“

„To je dědičný.“ Konečně našla klíče.

Privřel oči a ústa mu ztuhla.

Oba věděli, na co myslí, ale ani jeden nezmínil skutečnost, že není jejím biologickým otcem. „Nemusíš odsud utíkat.“

„Já odsud *neutíkám*. Neutíkám *od* ničeho. Ale utíkám *k* něčemu. Říká se tomu zbytek mého života.“

„Mohla bys...“

„Hele, tati, nechci to poslouchat,“ přerušila ho Kristi, hodila kabelku na přední sedadlo vedle tří krabic s knihami, dévédéčky a cédéčky. „Celé měsíce jsi věděl, že se vracím zpátky do ško-

ly, tak teď není důvod dělat z toho velkou scénu. Je rozhodnuto. Jsem dospělá a jedu do Baton Rouge na svou starou alma mater, Vysokou školu Všech svatých. Není to snad konec světa. Vždyť je to jen pár hodin jízdy.“

„Nejde o vzdálenost.“

„Já to *potřebuju* udělat.“ Ohlédla se na Olivii, jejíž pocuchané blondaté vlasy zezadu ozařovaly žárovky z vánočního stromčku. V přicházející bouři se její malý domek zdál teplý a útulný. Ale nebyl to Kristin domov. Nikdy nebyl. Olivia byla její nevlastní matka, a přestože spolu celkem vycházely, zatím se mezi nimi nevytvořilo pevné rodinné pouto. Třeba se nikdy ani nevytvoří. Tohle byl život jejího otce a s ním to nemělo mnoho společného.

„Něco se tam děje. Pohřešují nějaké studentky.“

„Tys to už prověřoval?“ chtěla vědět celá popuzená.

„Jen jsem četl o několika zmizelých dívkách.“

„Chceš říct o dívkách, co utekly?“

„Chci říct zmizelých.“

„Nedělej si starosti!“ odsekla. I ona se doslechla, že ze školy nečekaně zmizelo několik dívek, i když žádné vyšetřování nepotvrdilo, že by se stalo něco nezákonného. „Dívky často opouštějí školy i své rodiče.“

„Vážně?“ opáčil.

Zátokou se prohnal poryv studeného větru, zvedl mokré listy a profoukl Kristinu bundu s kapucí. Na chvilku přestalo pršet, ale obloha byla šedá a zatažená a na popraskaném betonu se leskla spousta kaluží.

„Nejde o to, že bych nechtěl, aby ses vrátila zpátky do školy,“ prohlásil Bentz a bokem se opřel o kapotu hondy. Dnes vypadal jako reklama na zdraví – pleť měl červenou, tmavé vlasy jen na několika místech prokvétaly šedinami. „Ale co ten tvůj nápad stát se spisovatelkou kriminálních příběhů?“

Zvedla ruku a pak upravila některá zavazadla na zadním sedadle, stlačila je, aby dobře viděla zpětným zrcátkem. „Vím, co myslíš. Nechceš, abych psala o případech, na kterých jsi pracoval. Nedělej si starosti. Nebudu šlapat po žádný svatý půdě.“

„To nemyslím a ty to dobře víš,“ vyjel. V jeho hluboko posazených očích se zableskl hněv.

Fajn. Jen ať se zlobí. I ona byla naštvaná. Posledních několik týdnů si šli hrozně na nervy.

„Bojím se o tvou bezpečnost.“

„No tak se neboj, jasný?“

„Nech toho. Dobře víš, že už jsi se několikrát stala terčem.“
Zadíval se jí do očí a ona věděla, že znovu prožívá strašlivé vteřiny jejího únosu a napadení.

„Jsem v pořádku.“ Maličko zjihla. Přestože ji často doháněl doslova k šílenství, byl to dobrý člověk. Věděla to. Jen si o ni dělal starosti. Jako vždycky. Ale to ona nepotřebovala.

S úsilím potlačila netrpělivost, když z předních dveří vyletěl Chlupáč, voříšek její nevlastní matky, a zahnal do větví borovice veverku. Zrzka se vyškrábala po hrubém kmeni, usadila se vysoko na větvi a shlížela dolů, aby se vysmívala bezmocnému kříženci teriéra. Chlupáč škrábal kmen packami, skučel a kroužil kolem stromu.

„Pšt..., příště ji určitě dostaneš,“ konejšila ho Kristi a sebrala ho ze země. Chlupáč se jí mokřými tlapkami opřel o bundu a olízl jí tvář. „Taky se mi bude stýskat,“ pověděla psíkovi, který se jí kroutil v náručí, aby se dostal zpátky na zem a mohl dál pronásledovat hlodavce. Postavila ho na zem a maličko zamrkala, jak se ozvala stará bolest za krkem.

„Chlupáci! Pojď sem!“ přikázala Olivia z verandy, ale veverkou zaujatý teriér si jí nevšímal.

„Ještě nejsi úplně zdravá,“ namítl Bentz.

Kristi si hlasitě povzdychla. „Hele, tati, všichni mí roztodivní specialisti prohlásili, že jsem v pořádku. Jsem na tom líp než kdy dřív, rozumíš? Je až legrační, co krátký pobyt v nemocnici, trocha fyzioterapie, pár sezení s cvokařem a skoro rok intenzivního tréninku dokážou udělat.“

Odfrkl si. Jako kdyby se jeho strachu mělo dodat váhy, přiletěla k nim vrána a usadila se na holých větví magnolie. Posměšně zakrákala.

„Bylas pěkně vyděšená, když ses v nemocnici probrala,“ připomněl jí.

„Proboha, to je stará historie.“ A navíc pravdivá. Od jejího pobytu na jednotce intenzivní péče se celý svět změnil. Huri-

kán Katrina zničil New Orleans a prohnal se celým Mexickým zálivem. Zpustošení, zoufalství a zkáza stále přetrvávaly. Ačkoli hurikán řádil v zálivu před rokem, následky přírodního běsnění byly všude patrné a budou ještě léta, nejspíš desetiletí. Dokonce se říkalo, že New Orleans už nikdy nebude takový, jako býval. Kristi na to nechtěla ani pomyslet.

Její otec byl pochopitelně přepracovaný. Fajn, chápala to. Všichni policisté pracovali nadoraz a byli na zhroucení, stejně jako město samotné. Někteří postižení obyvatelé byli evakuováni do velmi vzdálených míst a stále se nevraceli. Kdo jim to mohl vyčítat, když nemocnice, služby a doprava byly v takovém zmatku? Pochopitelně se začalo s obnovou, ale nerovnoměrně, a postup byl pomalý. Francouzská čtvrť, která přežila bez vážnějších poškození, si naštěstí stále uchovala výjimečnou atmosféru starého New Orleansu, takže do této části města se začali pomalu vracet turisté.

Kristi pracovala posledních šest měsíců jako dobrovolnice v místní nemocnici, pomáhala svému otci na stanici, trávila víkendy čištěním města, ale teď si řekla – a její cvokař ji podpořil –, že potřebuje začít žít svůj život. New Orleans se pomalu, ale jistě vracel do zaběhnutých kolejí. A pro ni nastal čas, aby přemýšlela o zbytku svého života a o tom, co chce dělat.

Detektiv Rick Bentz jako vždy nesouhlasil. Po hurikánu se zase začal chovat příliš ochranně. Svou rodičovskou roli značně přeháněl. Kristi to dál nemohla vydržet. Přece už nebyla dítě ani teenager. Byla kruci dospělá!

Přibouchla zadní dveře auta. Nezavřely se, a tak trošku posunula svůj oblíbený polštář, lampičku a ručně šitou příkrývku, kterou jí darovala prateta, a zkusila to znovu. Tentokrát zámek zacvakl. „Musím jet.“ Podívala se na hodinky. „Řekla jsem své domácí, že si dneska přeberu byt. Zavolám, hned jak se tam dostanu, a budu tě podrobně informovat. Mám tě ráda.“

Zdálo se, že chce něco namítnout, ale pak jen zavrčel: „Já tebe taky, holčičko.“

Objala ho a ucítila jeho drtivé sevření. Překvapilo ji, že musí potlačovat slzy, když se od něj odtáhla. To bylo směšné! Poslala Olivii vzduchem polibek a nastoupila do auta. Jedním otočením

zápěstí se motor malého auta probral k životu a Kristi se staženým hrdlem vycouvala z dlouhé, úzké příjezdové cesty mezi stromy.

Otočila auto, ale vjela přitom na mokrý chodník. A ještě jednou se podívala na svého otce, který měl zvednutou ruku, jak jí mával na rozloučenou. Zhluboka vydechla a najednou se cítila volná. Konečně odjížděla. Po dlouhé době stojí na vlastních nohou. Ale jak se vydala na cestu, obloha potemněla a Kristi zachytila ve zpětném zrcátku obraz Ricka Bentze.

Znovu se z něj vytratila všechna barva a jen v černých, bílých a šedých odstínech vypadal jako duch. Přestala dýchat. Mohla utéct, jak daleko chtěla, ale nikdy se jí nepodaří uniknout živě představě otcovy smrti.

V hloubi srdce to věděla.

Bylo to jisté.

A stane se to brzy.

Jay McKnight poslouchal starou baladu Johnnyho Cashe a díval se před sebe ven předním sklem pick-upu, zatímco stěrače rozháněly mrholící déšť. Ujížděl devadesátikilometrovou rychlostí bouřkou se svým napůl slepým loveckým psem usazeným na místě spolujezdce a přemýšlel, jestli se úplně nezbláznil.

Proč by jinak souhlasil, že převezme večerní seminář kamarádovy známé, která si vzala roční volno? Co dlužil doktorce Althee Monroeové? Nic. Tu ženu sotva znal.

Třeba to děláš právě proto, aby ses nezbláznil. Zatraceně nutně jsi potřeboval změnu. A vůbec, co je špatného na tom učit jeden semestr dychtivé mladé mozky o kriminalistice a práci forenzní laboratoře?

Přeřadil na nižší rychlost, sjel z hlavní silnice a vydal se známými bočními ulicemi, ve kterých déšť padal skrz holé koruny stromů a venkovní osvětlení se právě začalo rozsvěcet. Pod koly šuměla voda a několik chodců statečně čelilo bouři. Jay maličko stáhl okénko a Bruno, směska pitbulla, labradora a bladhaunda, přitiskl velký čenich k maličké škvíře s čerstvým vzduchem.

Cashův hlas duněl kabinou toyoty a Jay zpomalil, aby dodržel povolenou rychlost města Baton Rouge.

„Máma mi říkala...“

Jay zahnul na vydrolenou příjezdovou cestu na okraji Baton Rouge. Na jejím konci byl malý přízemní domek se dvěma ložnicemi, který patřil jeho tetě.

„... nehraj si s tou pistolí...“

Vypnul rádio a zastavil motor. Domek chtěly jeho věčně rozhádané sestřenice Janice a Leah prodat. Byla to součást dědictví po tetě Colleen. Sestry, které se zřídkakdy na něčem shodly, souhlasily, že v něm může bydlet, dokud ho neprodají, pokud v něm ovšem udělá nějaké drobné opravy, na které si Janicin líný manžel, co toužil po kariéře rockové hvězdy, zatím nenašel čas.

Jay zamračeně popadl velkou tašku a aktovku s notebookem a vystoupil z auta. Vyhrnul si límec proti dešti, pustil psa ven a počkal, až si to Bruno okolo očichá a nakonec zvedne nožičku na jeden z dubů rostoucích před domem. Pak teprve zamkl auto a pospíšil si cihlovou cestičkou, zarostlou plevelem, na verandu, kde svítilo světlo a zahánělo houstnoucí tmu. Pes se mu držel za patami, ostatně jako celých šest let, kdy byl Jay jeho majitelem. Jediné štěně ze šesti, které nikdo nechtěl. Jeho bratrovi patřila fenka, čistokrevný bladhaund, která při hárání nepočkala na vybraného čistokrevného psa. Podhrabala se z kotce a o půl kilometru daleko se spustila s přátelským voříškem, jehož majitel ho nechtěl dát vykastrovat. Výsledkem byl vrh štěňat, která za moc nestála, ale z nichž se vyklubali zatraceně dobří psi.

Hlavně Bruno s vynikajícím nosem a špatnýma očima. Jay se sklonil a poplácal svého psa. Ten ho přátelsky trknul hlavou do ruky. „Tak pojd, podíváme se dovnitř na tu spoušť.“

Blues Folsomský věznice mu znovu znělo v hlavě, když odemylal dveře a ramenem se do nich opřel.

V domě páchla zatuchlina. Byl dlouho neobývaný. Vzduch v něm byl těžký jako olovo. Přestože venku přšelo, pootevřel dvě okna. Strávil v domě poslední tři víkendy, vymaloval ložnici, vyspároval dlažbu v kuchyni a koupelně, seškrábal nánosy letité špíny na zadní verandě, kde stará pračka posloužila jako vosí hnízdo. Zrezlý krám spolu s rojem mrtvých vos už byl odvezený a na nově natřených prknech stály terakotové květináče s popínávacími květinami.

Ale zdaleka ještě neskončil. Bude trvat měsíce, než dá dům do pořádku. Hodil tašku na zem v malé ložnici, pak přešel do kuchyně, kde sípala prastará lednice na popraskaném linoleu, které musel ještě vyměnit. Uvnitř lednice spolu se sýrem, který vyschl a skoro se rozdrobil, objevil balení šesti piv Lone Star. Popadl jednu láhev za úzké hrdlo. Pomyslel si, jak je zvláštní, že ze všech míst se právě Baton Rouge stalo jeho útočištěm, únikem z New Orleansu, města, kde pracoval a vyrůstal.

Vyprchala z něj všechna životní energie následkem hurikánu Katrina? Kriminalistická laboratoř na Tulane Avenue byla zničena a její práci teď pomáhali vykonávat v různých okrcích, v soukromých agenturách a vypomáhala jim i kriminalistická laboratoř Státní policie Louisiana se sídlem v Baton Rouge. Občas pracovali z obytných přívěsů. Bylo to jako noční můra – hodiny přesčasů a pocit marnosti, když posbírali doličné předměty jen proto, aby s nimi někdo posléze manipuloval a tím je znehodnotil. A pak ještě Jay pomáhal jako dobrovolník obětem hurikánu i s čištěním města, když záplavy opadly. Nepochyboval, že většina lidí v policejní službě přemýšlela, že odejdou, a spousta jich také odešla, takže se potýkali s nedostatkem lidí v době, kdy bylo třeba oddaných policistů více, ne méně.

Ne že by Jay někomu vyčítal rozhodnutí odejít. Nejenže pomáhali postiženým hurikánem, ale celá řada policistů se musela vypořádat se ztrátou vlastního domova i milovaných bližních.

On také potřeboval změnu. Nebylo to jen těmi úmornými hodinami, které trávil v práci. Byl svědkem hrůz způsobených katastrofou a sledoval město, jak se snaží vzpamatovat, zatímco na federální úrovni na sebe jednotlivé úřady jen vzájemně ukazovaly prstem. To bylo dost strašné. Ale vědomí, že tolik důkazů obtížně a namáhavě sesbíraných za dlouhá léta bylo doslova spláchnuto – to na něj doléhalo jako závaží. Nevyčísitelná škoda. Tolik práce, než se podaří všechno napravit.

Ve třiceti už ho práce unavovala.

A bylo tu ještě něco – poslední z tragických událostí – co ho vyslalo na cestu pryč z New Orleansu.

Všichni ti rabující lidé – ti, kteří byli naprosto zoufalí, nebo to snad byli zločinci těžící z tragédie?

Či snad oběti uvězněné ve vlastních domovech nebo pečovatelských domech?

Zoufale pomalá pomoc od federální vlády?

Téměř smrt města, které miloval?

Nebo to bylo tím, že jeho vlastní domov naprosto zničily ječí vítr a valící se voda, které vyrvaly pronajatý dům ze základů a zničily téměř všechny jeho věci?

A kolik z toho neštěstí může svádět na nevydařený vztah s Gayle? Skončil jeho vinou? Její? Nebo to zapříčinila situace?

Nalil psovi čistou vodu do starého kastrolu a pak si otevřel pivo. Zhluboka se napil přímo z láhve a špinavým oknem plným dešťových kapek vyhlédl na dvorek. Přes tabulky skla zahlédl u větví osaměle stojící magnolie střemhlavý let netopýra. Rychle se stmívalo, a to mu připomnělo, že má ještě práci.

Zakroutil hlavou a uslyšel, jak mu praská v obratlích, ale ulevilo se mu. Přešel do druhé ložnice – stále vymalované ošklivým odstínem růžové – kam si dal stůl, lampičku a malou skříňku. V rohu měl Bruno pelíšek. Zrovna našel starou, napůl sežvýkanou „kost“ vyrobenou z kůže a začal ji žižlat. Jay si znovu lokl piva a pak láhev odložil. Otevřel notebook, postavil ho na otlučený stůl s umakartovou deskou a zapnul ho. Počítač se se zavrčením spustil a začal se probouzet k životu. O chvíli později už byl Jay připojený k internetu a prohlížel si poštu.

Mezi spamy a e-maily od spolupracovníků a přátel našel další vzkaz od Gayle. Když ho otvíral, maličko se mu sevřel žaludek, ale přečetl si její krátký srdečný mail a neshledal nic legračního na vtipu, který mu přeposlala. Nepřekvapilo ho to. Domluvili se, že se k sobě budou chovat slušně, zůstanou přáteli, ale copak to mohli myslet vážně? Nefungovalo to. Jejich vztah byl mrtvý. Začal odumírat dlouho předtím, než udeřil hurikán.

Neodpověděl. Bylo to tak zbytečné jako diamantový prsten, který ležel uložený v zásuvce jeho prádelníku v New Orleansu. Rty se mu při tom pomýšlení zkřivily. Ohledně prstenů neměl zrovna velké štěstí. Před lety věnoval „prstýnek s příslibem“ Kristi Bentzové, své lásce ze střední školy, ale jakmile se dostala sem na Vysokou školu Všech svatých, pěkně rychle se dala dohromady s odborným asistentem. No, nebyla to ironie? Po letech pak na-

bídl prstýnek Gayle, ona diamant přijala a začala plánovat jejich společnou budoucnost – spíš jeho život – takovým způsobem, až měl pocit, že se mu kolem krku stahuje oprátka. Každý den se o maličko utáhla, až nemohl vůbec dýchat. Jeho chování Gayle rozčilovalo, a tím víc si ho přivlastňovala. Volala mu v kdejakou noční hodinu, žárlila na jeho přátele, jeho spolupracovníky, dokonce i na jeho zatracenou kariéru. A nikdy mu neodpustila, že se dlouho předtím, než potkal ji chtěl oženit s Kristi Bentzovou. Gayle si byla jistá, že na svou středoškolskou lásku nikdy nezapomněl.

Což byla pěkná hloupost.

Tak ji požádal, aby mu prstýnek vrátila.

Přistál mu na čele, kde mu prořízl kůži a těsně nad levým obočím po sobě nechal malou jizvu. Důkaz Gayliny zuřivosti.

Řekl si, že se vyhnul větší střele, když odvolal jejich svatbu.

Tolik o pravé lásce.

Popadl dálkové ovládání k malé televizi postavené na skříňce, pustil ji, ale dál se probíral maily. Napůl poslouchal zprávy a čekal na sport a novinky ze Všech svatých. Pročítal si tucty e-mailů, když zachytil konec jednoho příspěvku v televizi.

„... od prosince je pohřešována studentka Vysoké školy Všech svatých. Dívku naposledy viděla tady v Cramerově koleji její spolubydlící osmnáctého prosince kolem půl páté.“

Jay obrátil svou pozornost k obrazovce, kde reportérka v modré bundě čelila větru a dešti pod hrozivě vyhlížející oblohou a přitom upírala pohled do kamery. Reportáž natáčeli před cihlovou budovou studentské koleje, ve které před lety bydlela Kristi Bentzová, když se dostala do prvního ročníku. Do hlavy se mu vloudila představa, jak vypadala před lety. Dlouhé zlatohnědé vlasy, sportovní postava, hluboko posazené inteligentní oči. Tehdy se choval jako hlupák, protože si byl jistý, že je „tou pravou“. Od té doby se pochopitelně poučil, jak moc se mýlil. Díky bohu, že se s ním rozešla a on se vyhnul manželství, které by bezpochyby pro ně pro oba skončilo jako past. Povídejte něco o rozvrácených rodinách!

„Od toho dne týden před Vánoci,“ oznamovala reportérka, „nikdo Rylee Amesovou neviděl živou.“ Na obrazovce se obje-

vila fotografie asi dvacetileté dívky. Modré oči, blondaté vlasy s melírem a zářivý úsměv. Rylee Amesová vypadala jako ztělesnění „kalifornské dívky“, typ roztleskávačky, přestože reportérka uvedla, že navštívila střední školu v Tempe v Arizoně a v Laredu v Texasu.

„Pro televizi WMTA Belinda Del Reyová, Baton Rouge.“

Rylee Amesová. To jméno mu znělo povědomé.

Jaye to znepokojilo a rychle se připojil na školní síť, aby zkontroloval seznam žáků na svém semináři. Aktualizovali ho podle toho, jak se studenti podle svých rozvrhů přihlašovali, nebo naopak svůj zápis rušili. První jméno na jeho seznamu znělo Amesová, Rylee.

Jeho policejní instinkt se probral k plné pohotovosti a musel se brzdit, aby se jeho mysl nezaměřila na jeden strašlivý scénář za druhým. Znásilnění, mučení, vražda – viděl už tolik násilných činů, ale snažil se nedělat ukvapené závěry. Zatím ne. Neexistoval žádný důkaz, že se jí přihodilo něco špatného, jen byla zkrátka pohřešovaná.

Dospívající v jejím věku často zmizí, změni školu nebo si vyrazí na lyže či na rockový koncert, aniž by to někomu pověděli. Klidně mohla utéct s milencem.

Ale možná taky ne. Pracoval v kriminalistické laboratoři v New Orleansu dost dlouho na to, aby měl špatný pocit při pomyslení na svou studentku, kterou nikdy neviděl. Znovu si lokl piva a očima sjel po seznamu.

Arnette, Jordan.

Bailey, Wister.

Braddock, Ira.

Bentzová, Kristi.

Calloway, Hiram.

Crenshaw, Geoffrey.

Moment! Cože?

Bentzová, Kristi?

Přivřel oči, aby se zadíval na monitor a zaostřil na známé jméno, které mu stále dokázalo rozprout krev.

To snad ne! Ta ženská mu pořád straší v hlavě!

Kristi Bentzová *nemohla* být v jeho třídě! *Nemohla!* Co by to bylo za krutý zvrát osudu nebo ironii? Ale její jméno tam stálo

napsané černé na bílém. Nebyl tak pošetilý, aby si myslel, že se jedná o jinou studentku se shodným jménem. Musel se postavit čelem skutečnosti, že ji bude znovu vídat každé pondělí celé tři hodiny.

Sakra!

Děšť bubnoval na okna, ale on jako zhypnotizovaný dál zíral na seznam studentů. Do mysli se mu vloudily představy Kristi: poletující dlouhé vlasy, jak před ním utíkala lesem, hra světla a stínů pod příkrovem větví, její nakažlivý smích, okamžik, kdy vylézala z bazénu a voda kapala z jejího opáleného těla, její triumfální úsměv, když doplávala první, její hluboký a neproniknutelný zamračený pohled, když ji porazil, i to, jak ležela pod ním na dece v zadním prostoru jeho dodávky a měsíční svit se míhal na jejím dokonalém těle.

„Přestaň!“ houkl nahlas. Neustále bdělý Bruno byl vmžiku u něj a mrzutě štěkl. „Ne, chlapče, to... nic není.“ Jay rychle zaplašil hloupé fyzické představy svého nadřazeného mládí. Neviděl Kristi dobrých pět let a byl si jistý, že se změnila. A co se týká jeho romantických představ, vybavily se mu i jiné obrázky, které nebyly vůbec tak pěkné. Kristi byla výbušná a měla jazyk jako břitvu.

Už dávno se přesvědčil, že je mu bez ní líp.

Pravda ale byla, že četl a slyšel o jejích setkáních se smrtí, o tom, jak se dostala do rukou šilenců, i o dlouhém pobytu v nemocnici, kde se zotavovala z posledního útoku. Měl kvůli tomu výčitky, dokonce zašel tak daleko, že zavolal do květinářství, aby jí poslal květiny, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Kristi byla jako zlozvyk, kterého se člověk nikdy nedokáže úplně zbavit. Jay byl v pohodě, pokud o ní neslyšel, nečetl nebo ji neviděl. Všechny staré city měl pečlivě uzamčené starostlivě hlídanými klíči. Zajímal se o jiné ženy. Přeci se i zasnoubil, ne? Přesto vídat ji pravidelně každý týden...

Najednou se rozhodl, že to pro něj bude skvělé. „Posílí to charakter“, jak říkávala jeho matka, kdykoli se dostal do průšvihů, a musel zaplatit tím, že byl potrestán, většinou rukou otce.

„Do prčic,“ zamumlal si pro sebe, když mu došla celá skutečnost. Zkřivil ústa a na chvíli se zasnul nad představou, že pove-

de třídu, ve které bude studovat Kristi, kde se bude muset podrobit jeho vůli, jeho vládě. Kristepane! Co si myslel? Už dávno se rozhodl pro nejlepší řešení – už nikdy ji nevidět. Teď to vypadalo, že bude na její obličej hledět jednou týdně tři hodiny.

Dopil pivo a láhev postavil prudce na stůl. Nezměnil celý svůj zatracený pracovní rozvrh, nezačal pracovat na desetihodinové směny, neprotrpěl se potížemi, když měnil celý svůj život, jen proto, aby pak musel Kristi vídat každý týden. Stiskl čelisti tak silně, až ho to zabořilo.

Třeba se ze semináře odhlásí. V okamžiku, kdy zjistí, že supluje za doktorku Monroeovou, si nejspíš změní rozvrh. Bezpochyby ho netoužila vidět o nic víc, než se on chtěl zabývat jí. A pomýšlení, že on by byl jejím učitelem, by ji bezpochyby pěkně užíralo. Z jeho semináře se odhlásí. Pochopitelně to udělá.

Určitě.

Přečetl si zbytek jmen pětatřiceti studentů zajímajících se o kriminalistiku – může počítat s čtyřiatřiceti. Očima zabloudil k prvnímu jménu na seznamu: Rylee Amesová. Jay si neklidně poškrábal strniště na bradě.

Co se jí kruci stalo?

2

„Žádná hlasitá hudba, žádná zvířata a žádné kouření, máte to všechno v nájemní smlouvě,“ prohlásila Irene Callowayová, přestože ona sama byla podezřele cítit cigaretovým kouřem. Irene bylo něco přes sedmdesát a z červeného baretu jí vykukovalo několik krátkých chomáčů šedivých vlasů. Pod vybledlými pytlovitými džíny a velkým tričkem byla hubená jako tyčka. Místo saka si navlékla pánskou flanelovou košili a přes silné brýle pozorovala Kristi. Obě seděly u malého poškrábaného stolku v zařízeném podkrovním bytě ve druhém patře. Místo mělo svoje kouzlo díky střešním oknům s tenkými skly, starému krbu a prkenným podlahám. Bylo útulné a tiché a Kristi nemohla věřit svému štěstí, že ho našla. Irene zabodla dlouhý, pokroucený prst do drobného písma smlouvy.

„Přečetla jsem si ji,“ ujišťovala Kristi, přestože kopie, kterou dostala faxem, byla rozmazaná. Neztrácela další čas, podepsala oba výtisky smlouvy na šest měsíců a jeden podala své nové domácí.

„Nejste vdaná?“

„Ne.“

„Děti nemáte?“

Kristi se naježila, ale zavrtěla hlavou. Ireniny otázky byly příliš osobní.

„Žádný přítel? Ve smlouvě je vyhrazeno, že tady nahoře smí bydlet jen jeden člověk.“ Mávla rukou kolem sebe, aby ukázala na malý byt, který kdysi býval půdou a podkrovím, kde nejspíš dřív bydlelo služebnictvo panského domu, než to tu rozdělili na byty.

„Co když se rozhodnu, že potřebuju spolubydlící?“ zeptala se Kristi, ačkoli ta by byla odkázaná na značně unavené křeslo pro dva nebo nafukovací matraci.

Irene sevřela rty. „Musela by se přepsat nájemní smlouva. Vždycky si případné nájemníky prověřuju a pochopitelně by se zvedl nájem i záloha na případné škody v bytě. A žádné další pronajímání, rozumíte?“

„Zatím tu budu jen já,“ prohlásila Kristi a podařilo se jí udržet jazyk za zuby. Potřebovala střechu nad hlavou. Uprostřed školního roku se bydlení shánělo těžko, hlavně poblíž školy. Naštěstí se jí na internetu podařilo objevit tenhle podkrovní byt. Byl jediný, který si mohla dovolit, a byl tak blízko školy, že mohla chodit pěšky. A co se týká spolubydlící, Kristi by raději bydlela sama, ale finanční situace si možná vyžádá, aby se pokusila najít někoho, s kým by se dělila o nájem a výdaje.

„Dobře. Nemám čas na zbytečné řeči.“

Kristi to nechala být. Prozatím. Ale ta stará žena jí začínala lézt na nervy.

„Nemáte žádné další otázky?“ zeptala se Irene, když ledabyle složila svou kopii smlouvy a strčila si ji do boční kapsy ručně háčkované kabelky.

„Zatím ne. Možná až se nastěhuju.“

Ireniny tmavé oči se za brýlemi zúžily, jako kdyby se Kristi snažila prokouknout.

„Když budete mít nějaké potíže, můžete se taky obrátit na mého vnuka Hirama. Bydlí v bytě 1-A.“ Mávla rukou směrem k bytu a dodala: „Dělá tu vlastně správce. Má nižší nájemné a za to opravuje věci a vyřizuje drobné potíže.“ Vrásky nad jejím obočím se prohloubily. „Zatracení rodiče se rozešli a zapomněli, že mají několik dětí. Pitomci.“ Sáhla do kapsy džínů, vytáhla vizitku se svým jménem a telefonním číslem a položila ji na stůl. Bylo tam uvedeno i číslo na Hirama. „Říkala jsem svému synovi, že dělá chybu, když se dal dohromady s tou ženskou, ale poslechl mě? Ach ne... Zatracený pitomec.“

Snad si Irene uvědomila, že toho řekla až moc, a tak rychle spustila: „Hiram je hodný kluk. Hodně pracuje. Pomůže vám se stěhováním, jestli chcete, a všechno vám spraví. To se naučil od mého manžela, dej mu pánbůh nebe.“ Vstala a ještě dodala: „Chci, aby Hiram na všechny dveře namontoval nové bezpečnostní zámky. Jestli vám některé okenní západky nedoléhají, postará

se i o to. Předpokládám, že jste slyšela nejnovější zprávy?“ Šedé obočí jí vystřelilo nad skla brýlí bez obrouček a nervózně si podržela bradu, jako kdyby zvažovala, co všechno má prozradit. „Za poslední rok tu zmizelo několik studentek. Nenašla se žádná těla, ale policie má nejspíš podezření, že se jedná o trestné činy. Jestli chcete znát můj názor, prostě se sebraly a utekly.“ Rozhlédla se kolem sebe a zamumlala: „To se děje pořád, ale člověk nikdy nemůže být dost opatrný.“ Přikývla, jako kdyby sama se sebou souhlasila, a strčila si kabelku do podpaží.

„Viděla jsem to ve zprávách.“

„Když jsem tu vyrůstala, všechno bylo jinak,“ posteskla si Irene. „Většinu předmětů vyučovali kněží a jeptišky a škola měla vynikající pověst, ale teď..., pche!“ Mávla rukou, jako kdyby zaháněla dotěrného komára. „Teď to podle mě vypadá, jako kdyby přijímali kdejakého... šílence, kohokoli, kdo má diplom. Vyučují o upírech a démonech a všelijakých satanských záležitostech..., světo- vá náboženství, nejen křesťanství, a ty směšné morality, takové ty středověké mravoučné náboženské hry, které předvádějí! Jako kdybychom ještě pořád žili ve středověku. Ach, nepřejte si, abych vám řekla, co si myslím o zdejším studiu angličtiny. Vede to tam blázen, to vám teda řeknu. Natalie Croftová nemůže vyučovat nic, natož vést celé oddělení.“ Odfrkla si a otevřela dveře. „Od okamžiku, kdy otec Anthony – ach, promiňte, vlastně je to ‚otec Tony‘, protože je tak moderní a s každým nejlepší kamarád – od okamžiku, kdy nastoupil místo otce Stephena, rozpoutalo se peklo. Doslova.“

Irene stiskla rty, potřásla hlavou a překročila práh na slabě osvětlenou verandu. „Co je to za pokrok? Morality? Prokristapána! Upíří? Jako kdyby se škola Všech svatých vrátila do temného středověku!“ Přidržela se zábradlí a začala sestupovat po schodech.

Irene Callowayová tedy nebyla zrovna liberální žena. Kristi se opomněla zmínit, že některé přednášky a semináře, o kterých stará žena tak pohrdavě mluvila, už měla zapsané ve svém rozvrhu.

Kristi za svou novou domácí zamkla dveře a pak zkontrolovala okna včetně toho velkého v ložnici vedoucího na prastaré rezavé požární schodiště.

Západky na všech oknech malého bytu byly rozbité. Kristi si řekla, že otci se o bezpečnostních nedostatcích svého nového bydlení raději nezmíní. Hned jak se venkovním schodištěm vydala pro své věci, zavolala Hiramovi na mobil. Irenin vnuk telefon nezvedl, ale Kristi mu nechala vzkaz spolu se svým telefonním číslem, a pak začala vynášet svůj nepočtený majetek do nového domova, do hnízda, ze kterého viděla na kamennou zeď obklopující pozemky Vysoké školy Všech svatých.

Detektiv Portia Laurentová seděla u svého stolu na policejním oddělení v Baton Rouge a dívala se na fotografie čtyř pohřešovaných studentek z Vysoké školy Všech svatých. Žádná z těch dívek se neobjevila. Zkrátka zmizely, a nejen z Louisiany, ale zdálo se, že z povrchu zemského.

Klávesnice okolo cvakaly, tiskárny vrčely a staré hodiny odtíkaly poslední dny roku, ale Portia se dívala na snímky snad po milionté. Všechny byly tak mladé. Usměvavé dívky se svěžími obličejí, z jejichž očí vyzařovala inteligence a naděje.

Nebo byl jejich výraz jen maskou?

Skrývalo se za těmi nacvičenými úsměvy něco temnějšího?

Zjistilo se jen tolik, že všechny dívky byly potížišťky. Odepsané. Vůbec nikdo, nikdo na policejním oddělení ani na správě školy, dokonce ani rodiny zmizelých dívek, si nemyslel, že se jedná o nějaký trestný čin. Ne. Tyhle bývalé studentky s hezkými úsměvy zkrátka utekly. Zbrklé, nespoutané dívky, které se z toho či onoho důvodu rozhodly, že si někam vyrazí, a už se neukázaly.

Jely v drogách?

V prostituci?

Nebo je prostě otrávil škola?

Daly se dohromady s přítelem, který je někam zavlekl?

Rozhodly se, že se stopem podívají po celé zemi?

Chtěly si vyrazit na krátké prázdniny, a už se nevrátily?

Odovědi a názory se různily, ale zdálo se, že Portia je jediný člověk na zeměkouli, kterého to trápí. Udělala si kopie jejich fotografií ze studentských identifikačních průkazů a přišpendlila si je na tabuli ve své kóji. Originály byly ve spise obsahujícím všechny nedávno pohřešované osoby, ale tyhle byly jiné. Tyhle fotografie

spojovaly dívky, které navštěvovaly školu Všech svatých, zmizely a nezanechaly po sobě jedinou stopu. Nepoužily své kreditní karty, nenechaly si proplatit žádný šek, nevybíraly si z bankomatů. Mobilní telefony nepoužily od večera, kdy se ztratily, a ani jedna z nich neskončila v žádné místní nemocnici. Ani jedna z nich si nekoupila jízdenku na autobus či letenku a nepřihlásily se na své webové stránky na portálu MySpace.

Portia hleděla na jejich fotografie a přemýšlela, co se s nimi k sakru stalo. V hloubi duše tušila, že jsou všechny mrtvé, ale přesto stále doufala, že se její unavený policajtský instinkt mýlí.

Žádná z těch dívek neměla auto a žádná z nich nebydlela původně v Louisianě, dokud se nezapsaly na malou soukromou školu. Lidé, kteří je viděli jako poslední, si nevšimli ničeho neobvyklého ani neposkytli policii sebenepatrnější stopu k odhalení toho, co se které dívce honilo hlavou, kam mohla jít či s kým se mohla setkat.

Portia cítila hroznou bezmoc.

Sáhla do kabelky pro krabičku cigaret a pak si vzpomněla, že kouřit přestala. Před třemi měsíci, čtyřmi dny a pěti hodinami – ne že by to počítala. Vzala si nikotinovou žvýkačku, ale moc jí neuspokojila, a dál se dívala z jedné fotografie na druhou.

První oběť se ztratila téměř před rokem v lednu a byla to Afroameričanka Dionne Harmonová s tmavou pletí, výraznými lícními kostmi, krásným úsměvem přeplněným bělostnými zuby a na zádech těsně pod pasem vytetovaným slovem „LÁSKA“ propleteným kolibříky a květinami. Pocházela z New Yorku. Její rodiče se nikdy nevzali a oba už zemřeli, matka na rakovinu a otec při pracovním úrazu. Její jediný sourozenec, bratr jménem Desmond, měl už tři vlastní děti, neplatil na ně výživné, a když mu Portia zkoušela volat, řekl jí, že ho nezajímá, „co se stalo s tou ‚courou‘.“

„Pěkný,“ pronesla Portia nahlas, když si na telefonní rozhovor vzpomněla. Nikdo z Dionniných přátel nedokázali vysvětlit, co se jí stalo, ale poslední člověk, který připustil, že ji viděl, byl jeden z jejích profesorů, doktor Grotto. Zdálo se, že alespoň on o případ projevuje zájem. Grottův obor byla výuka o upírech, lépe řečeno o vampyrismu – upírům totiž říkal vampýři – což bylo trochu zvláštní, i když lidé se občas dokázali zajímat o nejpodivnější věci

a nechali se jimi inspirovat. Grottovi bylo asi pětatřicet a byl přitažlivější, než by kterýkoli vysokoškolský učitel měl právo být. Starý hollywoodský popis „vysokého, snědého a pohledného“ muže se na něj do puntíku hodil a rozhodně byl mnohem zajímavější než ti staří, suchopární profesori, kteří ji před deseti lety učili během jejího dvouletého studia na škole Všech svatých.

Další pohřešované dívky byly bělošky a i ony pocházely z nefunkčních rodin, které se o ně nezajímalý a odepsaly je jako nezodpovědné útěkářky, co dělají „neustále potíže“.

Bylo zvláštní, že všechny skončily na Vysoké škole Všech svatých a během dvanácti měsíců postupně zmizely.

Náhoda? Portia si myslela něco jiného.

Konečně si toho povšimla i média a začala vyvíjet nátlak. Veřejnost znervózněla a na policejní oddělení volalo stále více lidí.

Poté, co téměř před rokem zmizela Dionne, slehla se zem i po Taře Atwaterové a Monique DesCartesové. Monique se ztratila v květnu, Tara v říjnu, a teď Rylee Amesová. Všechny se zapsaly na některé shodné semináře a přednášky, zejména na katedře anglistiky, včetně semináře o vampyrismu vedeného doktorem Dominikem Grottem.

Plesk!

Na fotografiích přistál spis.

„Ahoj!“ houkl detektiv Del Vernon a bokem se opřel o její stůl. „Pořád se honíš za těma zmizelýma holkama?“

Tak je to tu zase, povzdychla si v duchu Portia a očekávala lekci od bývalého vojáka, ze kterého se stal policista. Vernona si překřtila na „PČK“, což znamenalo: plešatý, černý, krásný. Ačkoli mu bylo přes čtyřicet, nikdy neztratil vytrénovanou postavu mariňáka. Ramena měl široká a rovná, úzký pas a podle sekretářky oddělení Stephanie měl zadek „tak pevný, že zastínil i jeho protivnou povahu“. A měla pravdu. Vernon měl skvělé tělo. Portia se ho snažila nevnímat.

„Co je to?“ zeptala se, zvedla spis a rozevřela stránky na zprávě z místa činu, kde byla fotografie mrtvé ženy.

„Neznámá žena... s proříznutým hrdlem. To nám poslali kolegové z Memphisu. Zdá se, že by to mohl být tentýž chlap, co zabil ženu, kterou jsme našli minulý týden u River Road.“

„Beth Staplesovou.“

„Chci, abys to prověřila.“

„Spolehni se,“ přisvědčila a čekala, až ji upozorní, že dívky zmizelé ze školy Všech svatých se nepovažují za oběti vraždy, a tudíž by ji neměly ani v nejmenším zajímat.

Zatím.

Ale neudělal to. Vernonovi zazvonil mobil, a tak jen prsty zabubnoval na její stůl a pak se vydal spleť kójí zpátky. „Vernon,“ pronesl zřetelně, překročil práh své soukromé kanceláře a nohou za sebou přibouchl skleněné dveře.

Portia zvedla spis neznámé ženy a odvrátila svou pozornost od fotografií vysokoškolaček. Byla šance, že se mylí, šance, že zmizelé dívky jsou opravdu stále naživu, jen nedospěle utekly, protože se vzbouřily nebo se dostaly do potíží.

Ale moc na to nesázela.

Dva dny poté, co se nastěhovala, získala Kristi místo servírky v restauraci tři bloky od školního areálu. Rozhodně z minimální mzdy a spropitného nezbohatne, ale bude si moct pružně domlouvat směny, a to bylo přesně to, co chtěla. Obsluhovat hosty u stolů nebylo bůhvíjaké terno, ale zdaleka to předčilo práci pro pojišťovací společnost Gulf Auto, kde posledních několik let strávila až příliš mnoho hodin. A navíc se nevzdala svého snu psát o skutečných kriminálních případech. Byla přesvědčená, že s dobrým příběhem se z ní může stát druhá Ann Ruleová, ta slavná spisovatelka krimi příběhů.

Nebo její hodně přesná kopie.

Když procházela areálem školy, rychle se stmívalo. Batůžek měla přehozený přes jedno rameno a skláněla hlavu, protože na zem začaly dopadat první kapky deště. Byl den před Silvestrem. Přes nádvoří se přehnal poryv větru, roztrásl větve dubů a borovic a vtiskl jí mrazivý polibek na krk. Otrásla se. Ochlazení ji zaskočilo. Byla unavená ze stěhování a nohy měla jako z olova. Vlekla se právě kolem Cramerovy koleje, kde bydlela před téměř deseti lety v prvním roce svých vysokoškolských studií. Moc se nezměnila, rozhodně ne tolik jako ona sama, pomyslela si smutně.

Dech se před ní srážel v obláčky a zdálo se jí, že koutkem oka zachytila pohyb. V hustém křoví u knihovny zahlédla něco temného a přízračného. Plynové osvětlení vydávalo slabou namodralou záři, a i když zaostřila pohled, nikoho nezahlédla. Byla to jen její bujná představivost.

Ale kdo jí to mohl vyčítat? Prožila si peklo v rukách šilenců, otec ji neustále varoval a i její nová domácí utrousila pár poznámek, tak snad měla právo být nervózní. „Překonej to,“ napomenula se, prošla kolem Wagnerova domu, veliké kamenné budovy s temnými, svisle dělenými okny a tepanými železnými ozdobami. Dnes večer jí velký panský dům připadal strašidelný, téměř zlověstný. *A ty si myslíš, že můžeš psát o skutečných zločinech? Co beletrii? Třeba horory? Nebo něco podobně hrůzostrašného, když máš takovou fantazii! Bože, Kristi, vzmuž se!*

Rozpršelo se, a tak zrychlila, ale za sebou uslyšela kroky. Rychle se ohlédla přes rameno, ale nikoho neviděla. Nic. A zdálo se, že kroky ustaly. Jako kdyby ten, kdo ji sledoval, nechtěl, aby ho zahlédla. Nebo napodoboval její vlastní váhání.

Sevřel se jí žaludek a vzpomněla si, že má v batůžku pepřový sprej. Sprej plus její umění sebeobranu...

Bože můj, seber se!

Povytáhla si batoh výš a pokračovala v cestě, ale napínala uši, jestli nezaslechne zaškrábání podrážky na betonu nebo šepot zrychleného dechu svého domnělého pronásledovatele, ale slyšela jen hluk dopravy z okolních ulic, šumění pneumatik na mokřím asfaltu, hučení motorů a občasné skřípění brzd nebo neobratné přeřazení rychlosti. Nic strašného. Nic zlověstného. Přesto se jí rozbušilo srdce a navzdory tomu, že si v duchu nadávala, rozepnula kapsu na koženém batůžku a hledala sprej. Za okamžik už ho svírala v ruce.

Znovu se podívala přes rameno.

Znovu nikoho nezahlédla.

Poklusem přeběhla trávník a dostala se k bráně, která byla nejbližší jejímu bytu. Dorazila právě na ulici, když jí zazvonil telefon. Trhla sebou, v duchu zaklela a sáhla do kapsy kabátu. Na displeji svítilo jméno jejího otce. Hovor přijala, protože byla pro jednu ráda, že jí volá, a pozdravila: „Ahoj, ty taky někdy nepracuješ?“

„I policajti si občas udělají volno.“

„Tak ses rozhodnul pro jednu si ho udělat a zkontrolovat mě?“

„Volalas mi ty,“ namítl.

„No jo.“ Zapomněla..., další nepatrné připomenutí, že ještě nebyla úplně ve své kůži – její zatraceně špatná paměť. Čas od času jí z hlavy vypadlo něco důležitého. „Chtěla jsem ti říct svou novou adresu a to, že jsem si našla práci v Knajpě U Básníka. Je to restaurace a všechna jídla se jmenují po Shakespearových postavách. Víš, třeba Jagovo ledové latté, Romeův šleh, sendviče lady Macbeth. Myslím, že patří dvěma bývalým učitelům angličtiny. Musím se jména všech jídel naučit do pondělí, kdy začínám. Řekla bych, že mi to pomůže pořádně procvičit paměť.“

„Romeův šleh mi připadá docela sexy.“

„Jen tobě, tati. Je to sendvič s grilovaným masem.“ Usmála se, a když došla k domu, zeptala se: „Tak jak se cítíš?“

„Dobře. Proč?“

Vzpomněla si na to, co viděla, když od něj odjížděla. Všechna barva se z něj ztrácela, až úplně zešedl. „Jen tak.“

„Chceš, abych se cítil starý?“

„Ty *jsi* starý, tati.“

„Chytrá jako vopice,“ utrousil, ale v hlase byl patrný smích.

Málem vyhrkla „Jablko, co nepadlo daleko od stromu,“ ale automatickou odpověď spolkla. Rick Bentz byl stále trochu přecitlivělý, když mu připomněla, že není její biologický otec. „Poslyš, musím běžet. Zavolám ti později,“ prohlásila místo toho. „Mám tě ráda!“

„Já tebe taky.“

Vydala se vzhůru po venkovním schodišti a na odpočívadle v prvním patře potkala drobnou dívku, zápolící s prasklým pytlek na odpadky, ze kterého něco kapalo.

Černovlasá Asiatka vzhlédla a usmála se. „Ty musíš být nová sousedka.“

„Jo. Z druhého patra. Jsem Kristi Bentzová.“

„Mai Kwanová z čísla 202.“ Mávla rukou směrem k otevřeným dveřím nejbližšího bytu v prvním patře. „Jsi studentka? Hele, počkej chvílku, než tohle odnesu do popelnice.“ Hbitě se

protáhla kolem Kristi a pospíšila si po schodech dolů, až jí žabky na mokřém povrchu pleskaly.

Kristi přemýšlela, jestli to není nějaký blázen, takhle v žabkách a s kapajícím pytle. Rozhodně nehodlala čekat v zimě a na dešti. Když došla do druhého patra, uslyšela klapot bot spěchajících po schodech nahoru. Kristi odemkla dveře a vstoupila do bytu, když uslyšela Mai zavolat ze tmy. „Kristi, počkej!“

Na co? pomyslela si Kristi, ale čekala u dveří, zatímco si vůně deště hledala cestu do jejího bytu. Mai se objevila za okamžik a nečekala na pozvání, ale rovnou vtančila dovnitř. Její žabky nechávaly na dřevěné podlaze loužičky vody.

„Pane jo!“ vydechla Mai, když si prohlížela Kristin nový byt. Vlasy ostříhané do štřapatých pramenů jí sahaly k bradě a ve světle lampy zářily. „Vypadá to tu skvěle!“ Usmála se a ukázala rovné bílé zuby ohraničené třpytivým červeným leskem na rty. Rozhlížela se kolem sebe pečlivě namalovanýma černýma očima.

Malá kuchyně byla zastrčená za posuvnými dveřmi na jednom konci dlouhé místnosti se střešními okny, která skýtala pohled za zdi vysokoškolského areálu. Kristi do jednoho výklenku pod oknem umístila malý stůl a do druhého křeslo na čtení a pohovku. Co nejlíp vydrhla nábytek a po podlaze rozložila levné koberečky. Jedna lampička, imitace Tiffanyho, byla její. Ta druhá, moderní stojací lampa se stínítkem spáleným od žárovky, co žhnula příliš blízko, patřila k vybavení bytu. Stěny pokrývaly plakáty slavných spisovatelů a obrázky Kristiny rodiny. Taky koupila svíčky a dala je na parapety a na malé stolky. V bazaru sehnala zrcadlo a vhodně rozmístila několik květináčů se zelenými rostlinami. Vykouzli-la tak byt, na který se hodilo označení studentský.

„Tohle je super! Panejo, máš dokonce i krb. No, byty na sever ho asi mají všechny.“ Mai přešla k silné tesané římse a přejela prstem po starém dřevu. „Miluju oheň. Ty tu taky studuješ?“ ze-ptala se.

„Jo, začínám žurnalistiku,“ vysvětlila Kristi.

„Překvapilo mě, když jsem se doslechla, že si to někdo pronajal.“ Mai se stále procházela po bytě a dívala se na obrázky, které Kristi pověsila na zeď. Zamžourala a naklonila se blíž k jednomu

rámečku. „Hele, to seš ty a ten slavný detektiv z New Orleansu... počkej. Kristi Bentzová, jako dcera...?“

„Detektiva Ricka Bentze, máš pravdu,“ připustila Kristi. Nebylo jí dvakrát příjemné, že Mai jejího otce poznala.

Mai postoupila blíž k fotografii a prohlížela si zarámovaný obrázek, jako kdyby si chtěla zapamatovat každický detail snímku Kristi a jejího otce na lodi. Ta fotka byla pět let stará, ale jedna z jejích nejoblíbenějších. „Rozlousknul několik případů sériových vražd tady v okolí, vid? Jeden v té staré léčebně? Jak se jen jmenovala?“ Luskla prsty a než Kristi stihla odpovědět, dodala: „Panny Marie, to je ono. No panejo. Rick Bentz... Hm... On je něco jako živoucí legenda.“

Trošičku přeháněla. „Je to jen můj táta.“

„Počkej...“ Mai naklonila hlavu. „A ty..., ty...“ Otočila se, aby na Kristi viděla, a z obličeje jí vyzařovalo zděšení. „Tys do toho taky byla zapletená, ne? Skoro jako oběť. Bože! Já se tak trochu zajímám o sériový vrahy... Chci říct, ne že bych je obdivovala nebo tak – představujou zlo – ale fascinujou mě. Tebe ne?“

„Ne.“ Kristi byla v tomhle neoblomná. Nicméně chtěla psát knihy o skutečných kriminálních případech. Takže i ona se o devianty, jejichž řady se, jak se zdálo, den za dnem rozšiřovaly, zajímala víc než jen zběžně. Ale neměla chuť to rozebírat se sousedkou, se kterou se seznámila před pěti minutami. „Říkalas něco o tom, jak tě překvapilo, že jsem si tenhle byt pronajala.“

„Že si ho vůbec někdo pronajal.“ Mai se znovu podívala na obrázek Kristi a jejího otce.

„Vážně? Proč?“

„Kvůli jeho minulosti.“

„Jaké minulosti?“

„Ach..., však víš.“ Když Kristi neodpovídala, Mai dodala: „Kvůli minulé nájemnici.“

„Budeš mi o tom muset povědět něco bližšího.“

„Byla to Tara Atwaterová, tatáž Tara Atwaterová, která se v minulém semestru ztratila.“

„Cože?“ Kristi se málem zastavilo srdce.

„Tara je třetí pohřešovaná dívka. Kvůli druhé, kvůli Monique, začali tenkrát kolem dost čmuchtat novináři, ale stalo se to v květ-

nu, a to bylo ke konci letního semestru, takže si většina lidí řekla, že zkrátka skončila. Pak se na to pozapomnělo, až v říjnu ze školy zmizela Tara. Kdes byla, žes o tom neslyšela?“

„V New Orleansu,“ řekla Kristi a předstírala nezáměrem. Nechtěla Mai ukázat, jak ji to ve skutečnosti zajímá.

„Muselas něco číst o pohřešovaných studentkách.“ Mai nečekala na pozvání, svalila se bokem do velkého křesla a nohy si přehodila přes jedno opěradlo. „Byly toho plný zprávy..., no, teda posledních pár dnů určitě. Předtím se správa školy tvářila, že všechny prostě ukončily studium nebo utekly. Nikdo nemohl dosvědčit, že se některá z nich opravdu ztratila. Ale co je fakt divný, že jejich rodinám jako by to bylo jedno. Všichni si myslí, že odjely, a pak pcha,“ znovu luskla prsty, „vypařily se do vzduchu.“

Všichni ne, pomyslela si Kristi a vzpomněla si na znepokojení svého otce.

„Když zmizí, je kolem toho humbuk. Pak se jejich příběh dostane z první stránky na další a zdá se, že všichni na to postupně zapomenou, dokud se neztratí další.“ Zamračila se a její hladké čelo se nespokojeně zkrabatilo.

„A jedna z nich bydlela tady.“ Kristi mávla rukou kolem sebe na „skvělou nabídku“, kterou našla na internetu. Nebylo divu, že na ten byt měla.

„Jo. Tara. Z Georgie. Myslím, že z jihu Georgie, jo, z nějakého maličkého zapadákov. Kráska z Georgie. Moc toho o ní nevím. Nikdo o ní moc nevěděl. Teda párkrát jsme se viděly, ale nikdy jsem se s ní moc nebavila. A pak někdy na konci října zmizela a nikdo si to donedávna nedal dohromady s těma ostatníma.“

„Proč si to tu nikdo nepronajal?“

„Paní Callowayová si dala inzerát na internet a vyvěsila ceduli K PRONAJMUTÍ, ale pak zmizela Rylee Amesová. Pohřešované dívky jsou teď zase ve středu zájmu novinářů i ostatních – nemůžu věřit, žes to nevěděla! – ale to už sis to tady pronajala ty.“ Vytrhla z přečpané boční opěrky křesla maličké pírkó a nechala ho sletět na podlahu.

Kristi se zježily vlasy, když pomyslela na Taru Atwaterovou. Opravdu si pronajala byt, který před ní obývala dívka, co zmi-